

[Jørgen Møller.]

kan blive optaget de første 5 Aar. Det sidste betyder nemlig i Praksis, at disse straffede Personer ikke kan faa Arbejde, fordi Arbejderne simpelt hen nægter at arbejde sammen med dem. Naar dette sker, hvad tænker Justitsministeren da at kunne gøre for at faa dem til at være nyttige Medlemmer af det danske Samfund? Der er allerede nu Personer, der har udstaaet deres Straf, men selve Fængselsstraffen har ikke været det værste for dem. Det sidste, at de ikke kan faa Arbejde og heller ingen Understøttelse faar, er for dem den værste Straf.

Justitsministeren (Elmqvist): Jeg takker for den velvillige Modtagelse, dette Lovforslag i det store og hele har faaet i det høje Ting. Jeg vil gerne sige til det ærede Medlem Hr. Steinecke, at jeg tror i Virkeligheden ikke, der er stor Forskel mellem det ærede Medlems og min Opfattelse af hele dette Problem, eller Uenighed om, hvorledes man bedst skal løse det. Jeg vil gerne gøre det ærede Medlem opmærksom paa, at det ikke er rigtigt, at den foreslaaede Ændring i § 9 betyder, at der ikke er nogen strengere Strafferamme for de af Bestemmelsen omfattede Handlinger end de efter Borgerlig Straffelov gældende, skønt der altsaa for disse Handlinger efter § 9 foreligger de særlig kvalificerede Forhold, at Gerningsmanden har været i tysk Uniform el. lign. Det ærede Medlem Hr. Steinecke maa nemlig huske paa, at Maksimumsstraffen efter § 9 er Fængsel indtil paa Livstid.

Jeg har nogle Bemærkninger til det ærede Medlem Hr. Rytter. Det ærede Medlem og andre Medlemmer var inde paa en Omtale af Frihedsbevægelsen og dens Handlinger. Jeg ser saaledes paa det, at man maa være Frihedsbevægelsens Tak skyldig for den gode og smukke Maade, hvorpaa den løste den meget vanskelige Opgave at bidrage til, at vi kom vel over Overgangstiden fra Krig til Fred. Jeg mener, at naar man vil gøre Ret, maa man sige, at Frihedsbevægelsen har stor Andel deri, og selv om der paa enkelte Omraader skete Fejltrin her og der, synes jeg alligevel, disse Fejltrin var saa forbavsende faa, at man maa sige, at Frihedsbevægelsen i høj Grad bidrog til og bør have Tak for, at den bidrog saa godt til, at vi efter de 5 onde Aar fra 9. April 1940 til 5. Maj 1945 kom saa godt gennem Overgangstiden. Derfor synes jeg ogsaa, man skal lade være med at kritisere de enkelte Omraader, hvor Frihedsbevægelsen som alt andet menneskeligt kan kritiseres, og lade være med at kritisere de Smaafejl, som

nogle af Frihedsbevægelsens Folk maaske lider af, nemlig dette, at det har været vanskeligt for dem at vænne sig til ikke at have nogen større Opgave efter den store Opgave, de havde under Besættelsen og lige efter Besættelsen.

Det ærede Medlem Hr. Rytter fremhævede Norge som det store Eksempel for Danmark, fordi man der begyndte med de store Forbrydelser, medens man ikke gjorde det i Danmark, hvor man var begyndt med de smaa Forbrydelser og havde ladet de store ligge. Det synes jeg ikke er rigtigt. Vi har straks fra første Dag ogsaa her i Danmark taget fat paa de store Forbrydelser. Det ærede Medlem maa ikke glemme, at vi allerede i November—December fik vore første Dødsdomme. Disse Dødsdomme har været appelleret til højere Instanser, og de, der i Øjeblikket er afsagt, er nu appelleret til Højesteret. Men vi naaede dog saa vidt, at vi allerede i December Maaned fik den første Højesteretsdom, der medførte Dødsstraf. Naar vi i øvrigt ikke saa hurtigt som Norge har kunnet komme til Vejs Ende med de store Forbrydelser, skyldes det ikke dette, at vi ikke har taget fat paa dem, ikke har arbejdet paa dem med Energi, men at Vanskelighederne har været langt større for os end i Norge, idet de store Forbrydelser i Norge for en stor Del laa opklaret i det fulde Dagslys. Handlingerne var foregaaet i Dagslyset fra Quislings og andres Side, medens Forbrydelserne her var foregaaet i det skjulte, under Jorden, saa at Traadene først skulde klares ud og det hele lægges blot. Jeg tror derfor ikke, man kan sammenligne Forholdene. Det kan godt være, at man her i Danmark kunde have maset mere paa, men jeg tør sige, at vi i Justitsministeriet fra den Dag, jeg traadte til, ikke har forsømt nogen Lejlighed til at foreholde Anklagemyndigheden, at der maa gøres alt for at faa de store Forbrydelser ført saa hurtigt som muligt til Vejs Ende. Vi har imidlertid mødt Indsigelser, som jeg har maattet bøje mig for. Der var saa mange Ting, der skulde opklares, der var Vidner fra Udlandet, man skulde have fat paa, for hvis man ikke fik fat paa disse Vidner, kunde man ikke underbygge de alvorlige Sigtelser, man havde imod disse Mænd, Sigtelser, de afviste, og som man kun kunde skaffe Bevis for gennem de Vidner, man skulde have fra Udlandet.

Hvad angaar Frikorpsfolkene, var det ærede Medlem noget skuffet over, at jeg ikke helt stod paa Linie med ham, saaledes som han mente, jeg gjorde sidste Sommer. Jeg skal dertil sige: Ja, det er rigtigt. Jeg